

דניאלוש מתוקי,

30 ימים עברו ואני לא לגמרי מבינה מה אנחנו עושים כאן. 30 ימים של סיוט שהוא מציאות, עם הבזקים של הזיות שאולי נתעורר מהסיוט הזה.

עצב וכאב אינסופיים שבכלל לא ידענו שיכולים להתקיים. הכל נמחק ברגע, ועכשיו צריך להבין מה קורה פה בעולם, איך הוא לא עמד מלכת.

אני כל כך מתגעגעת אליך, לחבק אותך, לכבס לך, לבשל לך, לספר לך. לחיבוק שלך לגיא, להתפנקות שלך עם נגה.

קשה כל כך כל יום, וקשה עוד יותר בימי שישי, שכבר אי אפשר לחכות לך יותר, שלא תכנס יותר בדלת.

ואבא עורך שולחן לארבעה ואומר שזה פשוט נורא שיותר לא יערוך לחמישה.

וקיבלנו את הציוד שלך מהצבא, עם השק-כביסה שתמיד אהבתי לפרוק, ולכבס, ולייבש, ולקפל, ועכשיו הוא נשאר עם הכביסה האחרונה שלך.

בשבועות האחרונים פגשנו עשרות, אולי מאות, אנשים שהכירו אותך. את החברים מנשר, את החברים והמפקדים מהצבא, את החברים מהכיתה ועוד רבים אחרים.

הם סיפרו לנו דברים מדהימים עליך. אתה כזה סגור ושקט, בקושי מדבר ובקושי מספר. תמיד היינו צריכים לנחש על מה לשאול כדי לקבל תשובות קצרות.

הכרנו תמיד ביכולות המיוחדות והמדהימות שלך, בחוכמה האדירה, ביכולת האנליטית, ברגישות ובצניעות, באחריות, באומץ ובמשמעת העצמית.

אתה שמרת הכל בפנים - סגור וצנוע.

החברים סיפרו לנו המון - איך סמכו עליך הכי בנהיגה, ועל הקפידות המטורפות שלך למים באילת ובאיה-נפה שהובלת, אבל רק אחרי שבדקת ובחנת שזה בטוח.

ואיך שבטיול לחרמון פגשת חברים מהצבא ודאגת לצייד אותם בצ'ופרים, ואיך שאהבת לבלות, וגם בלילה במוצ"ש, לפני החזרה

לצבא, רצית כל הזמן לצאת לבלות והם היו כבר עייפים ואתה אמרת להם "העייפות לחלשים" ויצאתם לפאב. והחברים והמפקדים מהצבא סיפרו על הרצינות, והאחריות, והמקצועיות המדהימים שלך.

ממש היית בפאזה אחרת, חייל מזן מיוחד. הבנת ב-100% את המשמעות של מה שאתם עושים בצבא.

לקח להם זמן לקלוט אותך בגלל השקט העוצמתי שלך, אבל הם תמיד ראו שכל מה שאתה עושה הוא הדבר הכי נכון והכי מקצועי.

בתרגילים במסלול, כשהיו מפילים פצוע "כבד" ואף אחד לא ידע מה לעשות איתו, אתה באת, הנפת אותו על הגב ופינית אותו. בקורס קלעים הפנמת ביסודיות את כל הטכניקות וכשקיבלת את הנגב למדת אותו במקצועיות, טיפלת בו ושמרת עליו כשיר ב-100% - אחרי כל ירי ניקית אותו והרכבת אותו כמו שצריך. ובקורס גיל היית מצטיין קורס.

בשמירות, בפטרולים ובמארבים אתה היחיד ששמר על עיניים פקוחות כל הזמן. אף פעם לא נרדמת במארב או בשמירה גם כשהמפקדים לא יכלו להחזיק מעמד ונרדמו. בגלל זה הם תמיד לקחו אותך איתם, בחוד.

"תותח" הם קוראים לך - כל מי שסיפר עליך אמר שהיית "תותח". הבנו שזה הכי טוב. אבל ממש הכי טוב.

וגם שמענו איך הסתדרת עם כולם. ובאמת הצבא הוא כל עם ישראל ואתה הצלחת להתחבר עם כל אחד, גם לעזור, לייעץ ולהרגיע את האנרגטיים, ולחלוק את מה שהיה לך ולבשל לכולם באבט"ש ולהיות הכי טוב שאפשר.

וגם החברים בכיתה ספרו על השובבויות שלך, ועל היכולות השכליות המדהימות - איך יכולת לשבת בשיעור בספסל האחורי, לקרוא את מדור הספורט מתחת לשולחן, לשחק קלפים, לירות כדורי נייר ובסוף השיעור עוד לסכם ב-3 משפטים את תמצית החומר שגם מי שסיכם 3 עמודים העתיק ממך.

וכולם דיברו על החיוך המיוחד שלך שלא יכלו לעמוד בפניו. אולי אתה בכלל מלאך? הרי לא יתכן שלקיום כזה מופלא שהתרכז בך לא יהיה המשך.

עד עכשיו לא כל כך התעמקתי בסוגיות של קיום מעבר לעולם היומיומי שלנו. בשבועות האחרונים אני לא יכולה שלא לחשוב על

זה. הרי העולם הוא אינסופי במובנים רבים כל-כך וגם המימדים שאנחנו מכירים הם אינסופיים, אבל כמה אנחנו ממש יודעים? הרי לא סביר שיש רק 3 מימדים, או ארבעה, אם נוסיף את מימד הזמן שאנו יודעים להתקדם בו רק בכוון אחד, אך אולי אפשר גם ההיפך?

אולי יש עוד מימדים, אין סוף שכאלה, שבאחד מהם או יותר אתה נמצא. ואולי משם אתה רואה אותנו, כי מה שרואים משם לא בהכרח רואים מכאן.

אני לא יודעת מה אנחנו עשינו שקיבלנו אותך, מתנה מופלאה שכזאת, אבל למה רק ל-20 שנים? המחשבות על איך היית ממשיך לגדול לא ירפו מאיתנו לעולם. הלוואי שבאמת יש עולם נפלא וטוב של מלאכים, ושטוב לך שם, כי הכי מגיע לך בעולם.

אמא

דבריה של ורדה, אמו של דניאל ב-30 לדניאל